

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot (przewodniczący)
SSN Mirosław Sadowski (sprawozdawca)
SSN Marek Dobrowolski

w sprawie ze skargi K.T.,
na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Rzeszowie w sprawie o sygn.
II AKa 124/23,
po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej
i Spraw Publicznych w dniu 3 czerwca 2025 r.,

- I. stwierdza, że w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Rzeszowie w sprawie o sygn. akt II AKa 124/23 nastąpiła przewlekłość postępowania;**
- II. przyznaje K.T. od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie sumę pieniężną w wysokości 5.000 (pięć tysięcy) złotych za okres od 28 grudnia 2017 r. do 3 czerwca 2025 r.;**
- III. nakazuje Sądowi Apelacyjnemu w Rzeszowie zwrócić skarżącej K.T. kwotę 200 (dwustu) złotych uiszczoną tytułem opłaty od skargi.**

Marek Dobrowolski

Oktawian Nawrot

Mirosław Sadowski

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 11 lutego 2025 r. K.T. (dalej: „skarżąca”) złożyła skargę na przewlekłość postępowania toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w Rzeszowie pod sygn. II AKa 124/23. Skarżąca wniosła o:

1. Stwierdzenie, że w sprawie II AKa 124/23, która prowadzona jest przez Sąd Apelacyjny w Rzeszowie nastąpiła przewlekłość postępowania.
2. Przyznanie od Skarbu Państwa na moją rzecz kwoty 5000 zł.
3. Obciążenie kosztami postępowania Skarb Państwa
4. Zwrócenie uiszczonej opłaty od skargi.

W uzasadnieniu skarżąca m. in. wskazała, iż Wyrokiem Sądu Okręgowego w Krośnie z dnia 25 kwietnia 2023 r. uznał ją za winną popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. i inne. Od tak zapadłego wyroku jeszcze w dniu 21 września 2023 r. została wniesiona apelacja. Przedmiotowa sprawa wpłynęła do Sądu Apelacyjnego w dniu 25 października 2023 r. i od tej pory nie zostały podjęte zupełnie żadne czynności, które zmierzałyby do jej zakończenia.

Prezes Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie nie złożył odpowiedzi na powyższą skargę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga zasługiwała na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t. j. Dz.U. 2023, poz. 1725; dalej – ustawa lub ustawa o skardze na przewlekłość), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego. Artykuł 2 ust. 2 ustawy o skardze na

przewlekłość postępowania doprecyzowuje, że przy badaniu tego, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie.

Ustawa o skardze na przewlekłość nie określa wyraźnie, jaki okres oczekiwania na rozpoznanie sprawy należy uznać za nieuzasadnioną zwłokę. Judykatura Sądu Najwyższego stoi na stanowisku, że o przewlekłości postępowania apelacyjnego można mówić z reguły w przypadku bezczynności sądu drugiej instancji polegającej na niewyznaczeniu rozprawy apelacyjnej, która trwa co najmniej 12 miesięcy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 maja 2005 r., III SPP 96/05; z 16 marca 2006 r., III SPP 10/06; z 21 marca 2006 r., III SPP 13/06; z 14 lipca 2016 r., III SPP 55/16; z 7 marca 2017 r., III SPP 6/17; z 19 października 2017 r., III SPP 42/17; z 21 lutego 2018 r., III SPP 3/18, z 22 stycznia 2019 r., I NSP 71/18, z 3 grudnia 2019 r., I NSP 160/19; z 28 września 2021 r., I NSP 145/21).

Ten utrwalony standard orzeczniczy wyznacza swoiste domniemanie co do zaistnienia przewlekłości postępowania lub braku tejże. Sąd Najwyższy zwracał jednak uwagę, że nieuprawniona jest teza, iż przekroczenie okresu 12 miesięcy trwania postępowania oznacza automatycznie wystąpienie stanu przewlekłości, bez względu na okoliczności danej sprawy, a oceniając czy w danej sprawie mamy do czynienia z przewlekłością postępowania należy brać pod uwagę kryteria określone w art. 2 tej ustawy, zgodnie z którymi dla stwierdzenia, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 lipca 2019 r., I NSP 48/19; z 6 maja 2020 r., I NSP 34/20; z 10 listopada 2020 r., I NSP 142/20; z 28 września 2021 r., I NSP 145/21).

Powyższe oznacza, że przewlekłość postępowania nie ocenia się w sposób mechaniczny, lecz w każdej sprawie indywidualnie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 lipca 2019 r., I NSP 48/19; z 6 maja 2020 r., I NSP 34/20; z 10 listopada 2020 r., I NSP 142/20; z 28 września 2021 r., I NSP 145/21).

Podobnie przesłanki stwierdzenia przewlekłości postępowania określa ETPC, który ocenia, czy przewlekłość postępowania jest nieuzasadniona, w świetle szczególnych warunków sprawy i przy uwzględnieniu takich kryteriów, jak skomplikowanie (stopień złożoności) sprawy, zachowanie stron i organów prowadzących sprawę oraz znaczenia materii objętej skargą (wyroki ETPC: z 21 września 2000 r., skarga nr 33082/96, w sprawie Wojnowicz przeciwko Polsce; z 4 kwietnia 2000 r., skarga nr 38670/97, w sprawie Dewicka przeciwko Polsce; z 26 października 2000 r., skarga nr 25693/94, w sprawie Sobczyk przeciwko Polsce; z 26 lipca 2001 r., skarga nr 29691/96, w sprawie Jedamski przeciwko Polsce; z 14 stycznia 2003 r., skarga nr 39505/98, w sprawie W.M. przeciwko Polsce; zob. też M.A. Nowicki, Europejski Trybunał Praw Człowieka - orzecznictwo, *Tom I - Prawo do rzetelnego procesu sądowego*, Kraków 2001, s. 46 i n. oraz powołane tam orzecznictwo tego Trybunału, a także postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 lipca 2019 r., I NSP 48/19; z 28 września 2021 r., I NSP /21). Utrwalone orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka uznaje przy tym, że sprawa jest prowadzona przewlekłe, jeżeli trwa dłużej niż trzy lata w pierwszej instancji (zob. np. wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 10 lipca 1984 r. w sprawie Guincho przeciwko Portugalii, nr 8990/80), a w dwóch instancjach powyżej pięciu lat (zob. wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 7 lutego 2006 r. sprawie Donnadieu przeciwko Francji, nr 19249/02). Opóźnienie zaistniałe w trakcie jednej z faz postępowania jest dopuszczalne, pod warunkiem, że łączny czas trwania postępowania nie jest nadmiernie długi (wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 8 grudnia 1983 r. w sprawie Pretto i inni v. Włochy; skarga nr 7984/77, zob. też postanowienia Sądu Najwyższego: z 4 stycznia 2023 r., I NSP 294/22; z 10 maja 2023 r., I NSP 35/23).

Przyjmując powyższy pogląd za własny, Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie stwierdza, że całościowa ocena analizowanego postępowania pozwala na przyjęcie, że jest ono prowadzone przewlekłe.

W realiach niniejszej sprawy wskazać należy, iż postępowanie w niniejszej sprawie zainicjowane zostało 28 grudnia 2017 r. Z ustalonego na podstawie akt sprawy przebiegu postępowania przed Sądem Apelacyjnym wynika, iż przedmiotowa sprawa wpłynęła do Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie w dniu 25

października 2023 r. Z kolei zarządzenie o wyznaczeniu rozprawy apelacyjnej podjęto dopiero w dniu 19 marca 2025 r. wyznaczając rozprawę na dzień 22 maja 2025 r. Następnie postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2025 r. rozpoznano wniosek o wyłączenie sędziów z dnia 31 marca 2025 r. Kolejno podczas rozprawy apelacyjnej w dniu 22 maja 2025 r. zarządzono przerwę w rozprawie odwoławczej do dnia 5 czerwca 2025 r.

Odnosząc powyższe do zarzutów skarżącej dot. przewlekłości postępowania w niniejszej sprawie, podkreślenia wymaga, że dla stwierdzenia czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu przeprowadzenia i zakończenia sprawy, uwzględniając jej charakter, stopień faktycznej i prawnej zawiloci, znaczenie dla strony, która wniosła skargę, rozstrzygniętych w niej zagadnień oraz zachowanie się stron, a w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania. Ustalenie zaistnienia przewlekłości postępowania nie jest zależne jedynie od upływu czasu i subiektywnych odczuć skarżącej, a jest wypadkową czynników obiektywnych oraz czasu niezbędnego do podejmowania działań zgodnych z obowiązującymi przepisami przewidującymi prowadzenie określonych procedur.

Powyższe ustalenia przesądzają o zasadności skargi i skutkują przyjęciem, że w zaskarżonym postępowaniu zaszła przewlekłość procedowania.

Postępowanie apelacyjne trwa od ponad 19 miesięcy (od 25 października 2023 r. do chwili obecnej). W okresie tym nie zostały podjęte żadne czynności po stronie Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie, które uzasadniałyby tak długi czas oczekiwania na rozpoznanie sprawy. Już sama długość okresu bezczynności sądu przemawia więc za tym, że w sprawie prowadzonej przed Sądem Apelacyjnym w Rzeszowie pod sygn. akt II AKa 124/23 nastąpiła przewlekłość postępowania.

Uwzględniając skargę, wobec sformułowania przez skarżącego stosownego żądania, Sąd Najwyższy miał obowiązek przyznać od Skarbu Państwa sumę pieniężną, o której mowa w art. 12 ust. 4 ustawy o skardze na przewlekłość. Skoro postępowanie sądowe w niniejszej sprawie rozpoczęło się 28 grudnia 2017 r. i trwa nadal, Sąd Najwyższy przyznał skarżącej sumę pieniężną w wysokości 5.000,00 zł za okres od 28 grudnia 2017 r. do 3 czerwca 2025 r.

Ponadto nakazano Sądowi Apelacyjnemu w Rzeszowie zwrócić Skarżącej kwotę 200 złotych uiszczoną tytułem opłaty od skargi.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

Marek Dobrowolski

Oktawian Nawrot

Mirosław Sadowski

[r.g.]